

Иванку.

Това не е отъ мене, любезний мой. Волята на царятъ ми е такава и азъ постѣпвамъ по волята му.

Исакъ.

Ехъ, Иванко! Зашто да лицемѣриж тамъ, дѣто добрината иска пълна откровенностъ? Царь Асѣнь е юнакъ, благороденъ и великодушенъ, — това го знае цѣлиятъ свѣтъ; но (гледа упорито на Иванка въ очитѣ) зашто да не кажж, че Иванку е пѡ-юнакъ, пѡ-великодушенъ и милостивъ отъ царятъ? Зашто да не го казвамъ това, когато си е тѣй?

Иванку (сериозно).

Ти се увличашъ, старче. Злочестината, въ която ти изпадна по волята Божия, прави те да виждашъ превъзходство тамъ, дѣто нѣма друго, освѣнъ изпълнение на длѣжността. Какво би можялъ да направѣж азъ безъ волята на царятъ?

Исакъ.

Така, така... Злочестина, казвашъ; но човѣкъ само тогава познава работитѣ хубаво и имъ дава истинската цѣна, когато изпадне въ злочестина. (въздига гласъ) Отъ великъ и гордѣ севастократоръ, отъ главенъ и прѣвъ началникъ на славнитѣ легиони, азъ днесъ сѣмъ робъ у бѣлгарекиятъ царь. Това е злочестина за мене — прости, дѣто говорѣж така откровенно — но там злочестина ме научи да разбирамъ работитѣ тѣй, както си сѣ тѣ, и да имъ давамъ истинската цѣна. (съ гордостъ) Азъ сѣмъ Гръкъ, Иванко, и поради това не могж да не говорѣж правдата. Азъ не могж да не казвамъ, че ако (протегнѣжто) Бѣлгария сега е честита, дѣто има за царь Асѣня, двойно штеше да бѣде честита, (гледа упорито Иванка въ очитѣ и съ малко сниженъ гласъ) ако да имаше за царь Иванка!...

Иванку (стрѣсенъто става).

Старче! словата ти сѣ опасни... Та сѣ за това ли, колчемъ дойдж тукъ?